

تاریخ جراحی

ایالات متحده

برگرفته از کتاب تاریخ مصور جراحی

دکتر مصطفی جابرانصاری*

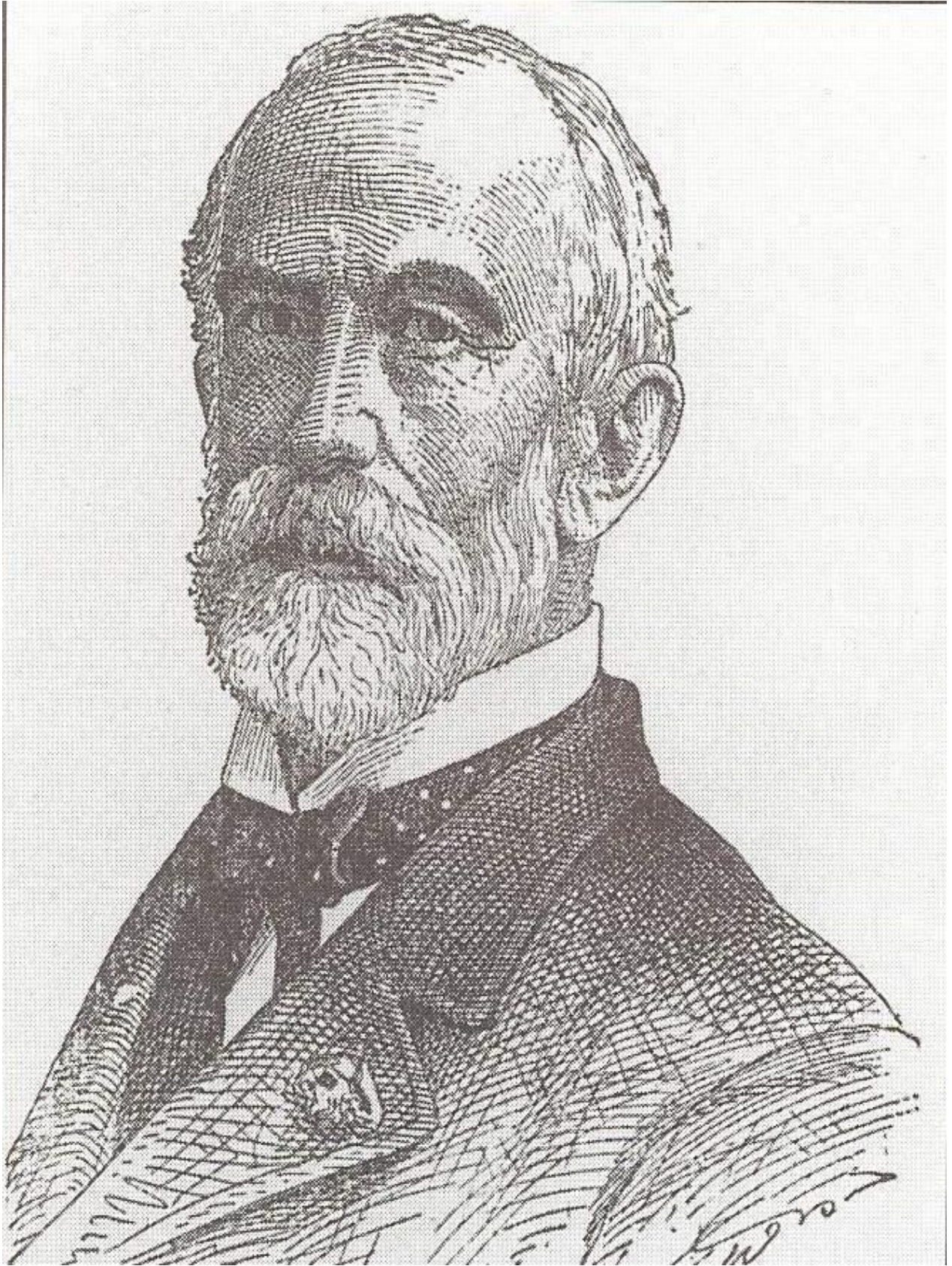
فرانک هستینگز همیلتون (۱۸۸۶ - ۱۸۱۳ میلادی، Frank Hastings Hamilton) تحصیلات کلاسیک کارشناسی خود را در کالج اتحادیه شنکتادی نیویورک (Schenectady) سپری نموده و مدرک دکترای پزشکی خود را در سال ۱۸۳۳ میلادی ازدانشکده پزشکی دانشگاه پنسیلوانیا دریافت نمود. وی به عنوان استادکرسی جراحی در موسسات متعددی شامل: انستیتوی پزشکی ژنو در نیویورک (۱۸۴۰ میلادی)، کالج پزشکی بوفالو (۱۸۴۶ میلادی)، بیمارستان کالج لانگ آیلند (۱۸۶۰ میلادی) و کالج پزشکی بیمارستان بلودو (۱۸۶۸ میلادی) خدمت نمود. وی یکی از جراحان اواسط سده نوزدهم آمریکا بود که در حوزه‌ها و شاخه‌های متعدد جراحی دارای تبحر بوده و آثار مکتوب تأثیرگذاری از خود بر جای گذاشت. آثار عمده وی عبارتند از: *Monograph on Strabismus* (۱۸۴۵ میلادی)؛ *A Practical Treatise on Fractures and Dislocations* (۱۸۶۰ میلادی)؛ *A Practical Treatise on Military Surgery* (۱۸۶۱ میلادی)؛ *A Treatise on Military Surgery and Hygiene* (۱۸۶۵ میلادی)؛ *The Principles and Practice of Surgery* (۱۸۷۲)؛ و *Fracture of the Patella* (۱۸۸۰ میلادی) وی همچنین مجموعه عظیم و دو جلدی خاطرات جراحی دوران جنگ با عنوان *Surgical Memoris of the War of the Rebellion: Collected and Published by the United States Sanitary Commission* (۱۸۷۰ - ۱۸۷۱ میلادی) را ویراستاری نمود. مهمترین مقالات منتشر شده همیلتون در ژورنال‌ها عبارت بودند از توصیف استفاده از فلپ‌های پایه‌دار در درمان زخم‌های مزمن (۱۸۵۴ میلادی) برای اولین بار و توصیف ناهنجاری‌ها و بدشکلی‌های متعاقب شکستگی‌ها (۱۸۵۵ میلادی). نام همیلتون با درگیری بافت همبند زیر جلدی که با تورم، سفتی و قرمزی همراه است، ولی هرگز چرکی نمی‌شود و نشانه‌ای بالینی برای تشخیص دررفتگی آگزیلری مفصل شانه مرتبط می‌باشد.

* متخصص جراحی عمومی و اطفال، بیمارستان مهراد

نویسنده پاسخگو: دکتر مصطفی جابرانصاری

تلفن: ۷-۵۵۹۵-۸۸۵۰

E-mail: ansari_17@yahoo.com

تصویر ۱- فرانک هستینگز هامیلتون (مجموعه شخصی مولف)

تصویر ۲- جی ماریون سیمز، احتمالاً نخستین ژینکولوژیست برجسته آمریکا که مدال‌هایی را که از خانواده‌های سلطنتی اروپا گرفته، بر تن دارد. یکی از پزشکان جنوبی که در نیویورک فعالیت نموده و بیمارستان زنان را در آنجا بنیان نهاد. سیمز در جریان جنگ داخلی از هیچ یک از طرفین جانبداری نکرده و در سراسر دوران جنگ داخلی در لندن و پاریس فعالیت می‌نموده است (در لندن و پاریس طبابت می‌نموده است) و بنابراین نخستین جراح آمریکایی بود که به شهرت و اعتبار بین‌المللی دست یافت (مجموعه تاریخی کالج پزشکان فیلادلفیا).

جی ماریون سیمز (۱۸۸۳ - ۱۸۱۳ میلادی، J. Marion Sims) در کارولینای جنوبی به دنیا آمده و دکترای پزشکی خود را از کالج پزشکی جفرسون (۱۸۳۵ میلادی) اخذ نمود. جراحی‌های نوین (مدرن) بیماری‌های زنان (ژنیکولوژی) به واسطه تلاش‌های وی ظهور نموده و شکوفا گردید و جایگاه و موقعیت بین‌المللی وی، سیمز را به یکی از برجسته‌ترین پزشکان و جراحان آمریکا بدل نموده است. وی ابتدا جهت طبابت عازم آلاباما (Alabama) گردید و در آنجا به علت وضعیت نامناسب سلامتی خود و احساس ناکافی بودن دانسته‌های خود با مشکلات عدیده‌ای روبرو شد. به مرور زمان و گذشت سال‌ها و موفقیت‌های متعدد در انجام اعمال جراحی، بیماران بسیاری را جلب نمود که در مقاله تأثیر گذارش گزارش درمان فیستول و زیکوواژینال در یک سری از بیماران (۱۸۵۲ میلادی) نیز این امر مشهود است. پس از تلاش‌های متعدد و ناموفق در انجام این عمل جراحی که از سال ۱۸۴۵ میلادی آغاز شده بود، سیمز بالاخره با استفاده از بخیه‌های نقره‌ای (Silver)، وضعیت (پوزیسیون) زانو- قفسه صدری (Knee-Chest) جهت بهتر شدن دید جراحی و نوعی اسپیکولوم واژینال که خود طراحی کرده بود، موفق شد این عمل را با موفقیت به انجام برساند. به دلایل گوناگون سیمز از طبابت در جنوب سرخورده و دلسرد گردید و در سال ۱۸۵۳ میلادی دوباره در شهر نیویورک سکونت گزید. در عرض دوسال خیرین بسیاری را متقاعد نمود تا در تاسیس بیمارستان زنان در ایالت نیویورک به وی کمک کنند. در همان بیمارستان بود که وی با افرادی چون ادموند پیسلی (۱۸۷۸ - ۱۸۱۴ میلادی، Edmund Peaslee)، توماس آدیس امت (۱۹۱۹ - ۱۸۲۸ میلادی، Thomas Addis Emmet) و تئودور گیلار توما (۱۹۰۳ - ۱۸۳۱ میلادی) آشنا شده و همکاری نمود، پیشرفت‌های متعددی در زمینه جراحی‌های ژنیکولوژیک حادث گردید که به بخشی از آنها در رساله سیمز با عنوان بخیه‌های نقره‌ای در جراحی (Silver Sutures in Surgery) (۱۸۵۸ میلادی) و مقاله‌ای که در آن به گزارش شیوه مناسب آمپوتاسیون سرویکس می‌پردازد (۱۸۶۱ میلادی)، اشاره شده است.

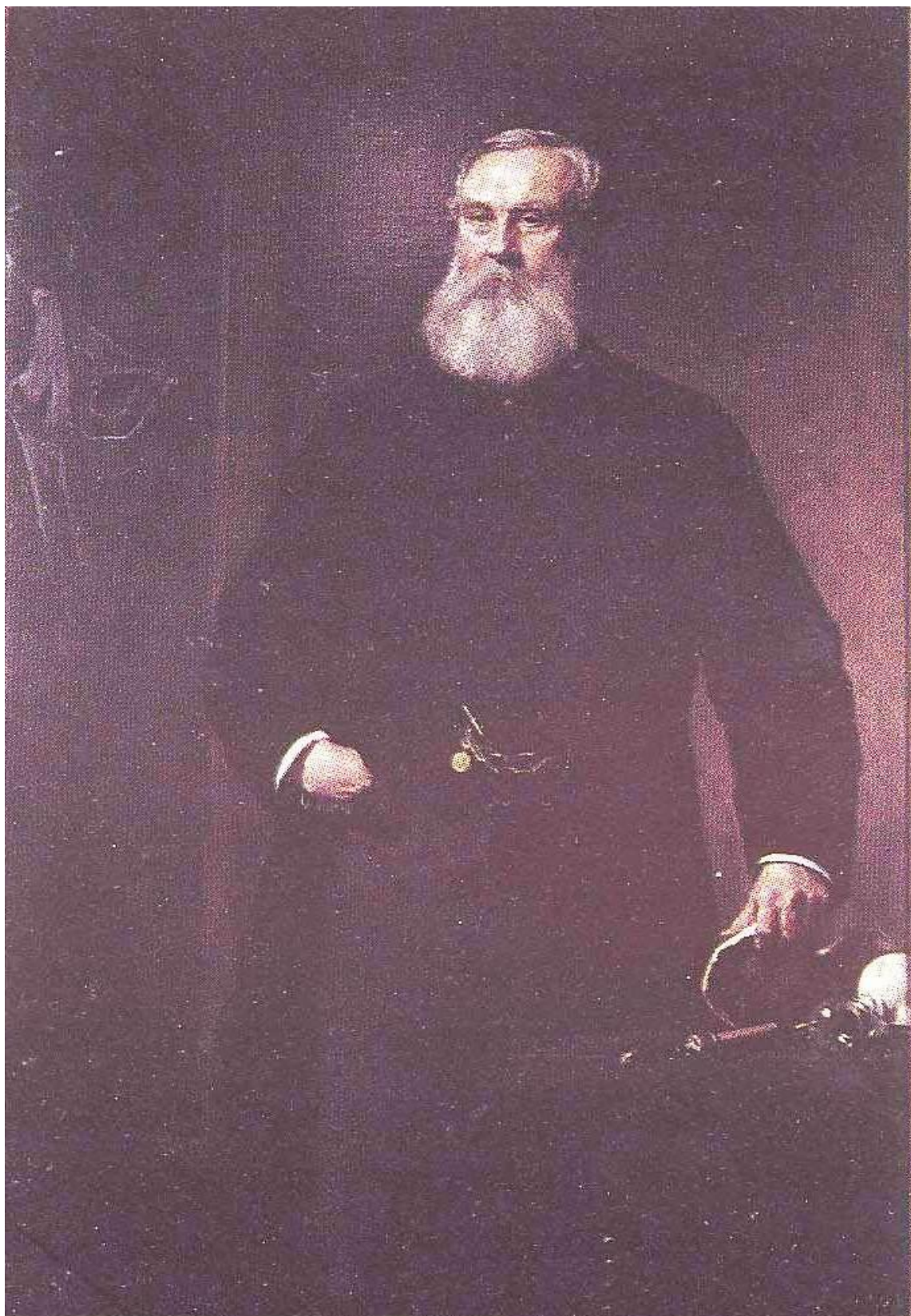
پس از آغاز جنگ‌های داخلی، سیمز با تنفر از منازعات سیاسی رو به گسترش، ایالات متحده را ترک کرد و با استقبال شکوهمندی در اروپا به ویژه در لندن و پاریس روبرو شد. وی نخستین جراح آمریکایی بود که حقیقتاً دارای شهرت و اعتباری بین‌المللی بود. وی از چنان جایگاه والایی برخوردار بود که از تمامی بخش‌های مختلف اروپا جهت انجام اعمال جراحی و یا مشاوره در درمان بیماری‌های مختلف، از وی دعوت بعمل می‌آمد. سیمز در اروپا نیز به تألیف و نگارش ادامه داده و مقاله مهم خود درباره واژینیسموس (Vaginismus) (۱۹۶۲ میلادی) و تأثیرگذارترین اثر مکتوب خود با عنوان ملاحظات بالینی در جراحی رحم (۱۸۶۶) (Clinical Notes on Uterine Surgery) را در اروپا تألیف نمود. پس از پایان جنگ داخلی سیمز به نیویورک بازگشت ولی به علت غیبت طولانی و مشکلات مدیریتی در بیمارستان زنان دیگر از شهرت و اعتبار پیشین برخوردار نبود. با آغاز جنگ فرانسه - پروس سیمز مجدداً عازم اروپا شده و سپاه متحرک انگلیسی - آمریکایی (Anglo-American - Ambulance Corps) را سازماندهی نموده و خود به عنوان جراح ارشد آن سپاه خدمت نمود. از آن زمان تا پایان حیات خویش سیمز بصورت متناوب در آمریکا و اروپا سکنی گزیده و در هر جا که بود به طبابت بالینی و جراحی‌های خود ادامه داد. وی در سال ۱۸۷۶ میلادی ریاست جامعه پزشکان آمریکا (American Medical Association) را به عهده داشت و در سال ۱۸۸۰ میلادی نیز رئیس انجمن ژنیکولوژی آمریکا (American Gynecological Society) بود. هنگام اقامت در پاریس وی آخرین عمل جراحی حائز اهمیت خود را که یک مورد کله سیستکتومی ناموفق (۱۸۷۸ میلادی) بود گزارش نمود. نام سیمز با وضعیت (پوزیسیون) خاصی جهت تسهیل معاینه واژینال در زنان و نوعی اسپیکولوم واژینال مرتبط است.

جیمز وود (۱۸۸۲ - ۱۸۱۳ میلادی، James Wood) ابتدا شاگرد دیوید راجرز (۱۸۷۷ - ۱۷۹۹ میلادی، David Rogers) جراح کمتر شناخته شده نیویورکی که برای نخستین بار استخوان فک فوقانی (Superior Maxillary Bone) را برش داده (۱۸۲۴ میلادی) و مؤلف کتاب Surgical Essays and Cases in Surgery (۱۸۴۹ میلادی) بوده، بود. وود مدرک دکترای پزشکی خود را از کالج پزشکی کستلتون (Castleton) در ورمونت اخذ نمود (۱۸۳۴ میلادی). در شهر نیویورک بصورت خصوصی به طبابت پرداخت و در سال ۱۸۴۷ میلادی به عنوان یکی از اعضای گروه پزشکی بیمارستان بلوو انتخاب گردید و چهارده سال بعد در تأسیس کالج پزشکی بیمارستان بلوو همکاری نمود و خود اولین استاد جراحی عملی و استاد پاتولوژی جراحی آن کالج گردید. وی نویسنده کم کاری بود و مقاله‌ای که درباره مسمویت ناشی از فسفر (۱۸۵۶ میلادی) نوشته و همچنین گزارش لیگاتور کردن کاروتید (۱۸۵۹ میلادی) از مهمترین آثار مکتوب وی می‌باشند.

لوئیس باوئر (۱۸۹۸ - ۱۸۱۴ میلادی، Louis Bauer) در پروس به دنیا آمده و در سال ۱۸۵۳ میلادی مقیم ایالات متحده شد. یک سال بعد موسسه ارتوپدی بروکلین (Brooklyn)، اولین بیمارستان ویژه اعمال ارتوپدی در منطقه نیویورک را بنیان نهاد. در نهایت در تأسیس درمانگاه و بیمارستان ویژه آلمانی‌ها همکاری نمود که بعدها به دانشکده پزشکی و بیمارستان کالج لانگ آیلند تبدیل گردید. مهمترین آثار منتشر شده وی عبارت بودند از: مباحثی درباره جراحی‌های ارتوپدی [Lectures on Orthopedic Surgery] (۱۸۶۴ میلادی) و مباحثی درباره علل، پاتولوژی و درمان بیماری‌های مفصل [Lectures on Cases, Pathology and Treatment of Joint Diseases] (۱۸۶۸ میلادی).

ادموند پیسلی (۱۸۷۸ - ۱۸۱۴ میلادی، Edmund Peaslee) یکی از قهرمانان فراموش شده جراحی آمریکا است. وی که فارغ التحصیل دانشکده پزشکی ییل (۱۸۴۰ میلادی) بود، در اروپا تحصیلات تکمیلی خود را انجام داده و در سال ۱۸۴۳ میلادی ابتدا به عنوان مدرس و سپس در مقام استاد آناتومی و جراحی دانشکده پزشکی کالج بودوان (Bowdoin) در مین (Maine) برگزیده شد. در سال ۱۸۵۸ میلادی به شهر نیویورک نقل مکان نموده و تا پایان حیات خویش در آن شهر ماند. در بیمارستان زنان با سیمز همکاری نموده و استاد کرسی بیماری‌های زنان (ژنیکولوژی) کالج پزشکی بیمارستان بلوو نیز بود. وی متصدی یکی از بزرگترین و شلوغترین کلینیک‌های ایالات متحده بوده و علاقه ویژه‌ای به بیماری‌ها و پاتولوژی‌های تخمدان داشت. وی مؤلف یکی از اثرگذارترین آثار مکتوب درباره تومورهای تخمدان با عنوان تومورهای تخمدان، پاتولوژی، تشخیص و درمان آنها به ویژه به طریقه اوباریوتومی (۱۸۷۲ میلادی) بود. (Ovarian Tumors: Their Pathology, Diagnosis, and Treatment, Especially by Ovariectomy) (۱۸۷۲ میلادی).

هنری ژاکوب بیگلو (۱۸۹۰ - ۱۸۱۸ میلادی، Henry Bigelow) از اهالی بوستون (Boston) بوده و مدرک دکترای پزشکی خود را از دانشگاه هاروارد دریافت نموده (۱۸۴۱ میلادی) و مدت سه سال نیز در اروپا عمدتاً در پاریس به ادامه تحصیلات خود پرداخت. در سال ۱۸۴۵ میلادی به عنوان مدرس جراحی در دانشکده پزشکی خیابان ترمونت (Termon) در شهر زادگاهش انتخاب گردید و سال بعد نیز به عنوان جراح بیمارستان عمومی ماساچوست برگزیده شد. در سال ۱۸۴۹ میلادی کرسی‌های جراحی و جراحی بالینی دانشکده پزشکی هاروارد که قبلاً در اختیار وارن (Warren) و هیوارد (Hayward) بودند در هم ادغام شده و بیگلو به مقام استادی کرسی جراحی منصوب شد. بیگلو نقش عمده‌ای در پیشرفت پزشکی آمریکا بالاخص در زمینه جراحی ارتوپدی داشت. در سال ۱۸۴۵ میلادی وی نخستین رساله جامع درباره جراحی ارتوپدی در ایالات متحده را با عنوان Manual of Orthopedic Surgery (۱۸۴۵ میلادی) تألیف نمود. هفت سال بعد وی نخستین جراح آمریکایی بود که سر استخوان ران (فemor) را قطع کرد. وی در رساله کلاسیک خود مکانیسم در رفتگی و شکستگی مفصل ران همراه با جا انداختن در رفتگی با روش فلکسیون (۱۸۶۹ میلادی) [The Mechanism of Dislocation and Fracture of the Hip with the Reduction of the Dislocation by the Flexion Method] جزئیات ساختار و عملکرد لیگامان فرعی Y (لیگامان ایلیوفمورال) استبولوم را توصیف نمود. که موجب روشن شدن آسیب شناسی (پاتولوژی) در رفتگی مفصل ران (هیپ) گردید. در مقاله‌ای که در سال ۱۸۷۵ میلادی نوشت، خار فمورال (Calcar Femorale) را که زائده‌ای استخوانی در زیر گردن استخوان فمور و در جلو و بالای تروکانتر کوچکتر قرار داشته و موجب تقویت این ناحیه استخوانی می‌شود، توصیف نمود. در سال ۱۸۴۶ میلادی، بیگلو برای اولین بار جزئیات درک و فهم خود از بیهوشی اتر را در مقاله‌ای درباره بی‌حسی ناشی از استنشاق اتر در طی اعمال جراحی در اختیار جهانیان قرار داد و سپس در مجموعه مقالات دیگری به بحث درباره کشف اتر و کلروفورم و اثرات فیزیولوژیک آنها پرداخت (۱۸۴۸ میلادی). ارتقای جراحی سنگ شکن‌هایی که جهت خرد کردن سنگ‌های درون مثانه بکار می‌رفت و تولید ابداع لوله‌های تخلیه با کالیبر بزرگ جهت خارج کردن تکه‌های خرد شده سنگ‌ها در طی عمل جراحی که پیشرفت عمده‌ای محسوب می‌شد، بخشی از خدمات بیگلو به جراحی آمریکا می‌باشد (۱۸۷۸ میلادی).

تصویر ۳- هنری ژاکوب بیگلو (کتابخانه پزشکی بوستون)

هنری اسمیت (۱۸۹۰ - ۱۸۱۵ میلادی، Henry Smith) در سال ۱۸۳۷ میلادی از دانشگاه پنسیلوانیا فارغ التحصیل شده و سپس جهت ادامه تحصیلات عازم لندن و پاریس گردید. اسمیت داماد ویلیام هورنر بوده و در نهایت به عنوان استاد جراحی در محل تحصیل سابق خود جانشین ویلیام گیبسون (William Gibson) گردید (۱۸۵۵ میلادی). برخی از آثار مکتوب وی عبارتند از: جراحی‌های کوچک (۱۸۴۳ میلادی) (Minor Surgery)، اطلس آناتومی (Anatomical Atlas) (۱۸۴۴ میلادی)، نظام جراحی عملی مبتنی بر اعمال جراحان ایالات متحده (A System of Operative Surgery: Based upon the Practice of Surgeons in the United States) (۱۸۵۲ میلادی)، رساله‌ای درباره جراحی عملی (A Treatment on the Practice of Surgery) (۱۸۵۶ میلادی) و مجموعه‌ای دو جلدی با عنوان اصول اعمال جراحی شامل جراحی‌های کوچک و بزرگ (۱۸۶۳ میلادی)، (The Principles and Practice of Surgery, Embracing Minor and Operation Surgery) کتاب اخیر به ویژه در تاریخ جراحی آمریکا حائز اهمیتی خاص است چرا که در برگیرنده و حاوی جزئیات سیر تاریخی جراحی در ایالات متحده و فهرستی از آثار منتشر شده درباره جراحی در ایالات متحده از سال ۱۷۸۳ تا ۱۸۶۰ میلادی می‌باشد.

References:

1. The Illustrated History of Surgery: Haeger, Knut – Books.
Language: English. Publisher: Canadian Medical Assn. Publication date: January 1, 1998